

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

24 април 2018 година *

„Икономическа и парична политика — Пруденциален надзор над кредитните институции — Член 4, параграф 1, буква д) и параграф 3 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 — Лице, което действително управлява дейността на кредитна институция — Член 13, параграф 1 от Директива 2013/36/ЕС и член L. 511-13, втора алинея от френския паричен и финансов кодекс — Принцип на несъвместяване на председателството на ръководния орган на кредитна институция в рамките на надзорната му функция с функцията на главен изпълнителен директор в същата институция — Член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36 и член L. 511-58 от френския паричен и финансов кодекс“

По съединени дела T-133/16—T-136/16

Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence, установено в Екс-ан-Прованс (Франция), за което се явяват P. Mele и H. Savoie, адвокати,

жалбоподател по дело T-133/16,

Caisse régionale de crédit agricole mutuel Nord Midi-Pyrénées, установено в Алби (Франция), за което се явяват P. Mele и H. Savoie, адвокати,

жалбоподател по дело T-134/16,

Caisse régionale de crédit agricole mutuel Charente-Maritime Deux-Sèvres, установено в Сент (Франция), за което се явяват P. Mele и H. Savoie, адвокати

жалбоподател по дело T-135/16,

Caisse régionale de crédit agricole mutuel Brie Picardie, установено в Амиен (Франция), за което се явяват P. Mele и H. Savoie, адвокати

жалбоподател по дело T-136/16,

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват A. Karpf и C. Hernández Saseta, в качеството на представители, подпомагани от A. Heinzmann, адвокат,

ответник,

подпомагана от

* Език на производството: френски.

Европейска комисия, за която се явяват V. Di Bucci, К.-Р. Wojcik и А. Steiblyté, в качеството на представители,

встъпила страна по дела Т-133/16—Т-136/16,

жалби с правно основание член 263ДФЕС и с предмет отмяна на решенията на ЕЦБ, съответно, ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/98, ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/100, ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/101 и ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/99 от 29 януари 2016 г., приети на основание член 4, параграф 1, буква д) от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63), член 93 от Регламент (ЕС) № 468/2014 на ЕЦБ от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между ЕЦБ и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (Рамков регламент за ЕНМ) (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1) и членове L. 511-13, L. 511-52, L. 511-58, L. 612-23-1 и R. 612-29-3 от френския паричен и финансов кодекс,

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав),

състоящ се от: М. Prek (докладчик), председател на състава, Е. Buttigieg, F. Schalin, В. Berke и М. J. Costeira, съдии,

секретар: G. Predonzani, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 23 октомври 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

- 1 Crédit agricole е нецентрализирана банкова група, уредена в членове L. 512-20—L. 512-54 от френския Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс, наричан по-нататък „СМФ“). Групата има тристепенна организация: местни взаимоспомагателни кредитни земеделски каси, регионални взаимоспомагателни кредитни земеделски каси и в национален мащаб — един централен орган, Crédit agricole SA.
- 2 Crédit agricole е квалифицирана като значима група, която подлежи на пруденциален надзор по смисъла на член 6 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63), поради което за задачите, изброени в член 4, параграф 1 от този регламент, попада под пруденциалния надзор на самата Европейска централна банка (ЕЦБ).
- 3 На 8, 10, 14 и 24 април 2015 г. по настояване на жалбоподателите — регионалната взаимоспомагателна кредитна земеделска каса Alpes Provence (жалбоподател по дело Т-133/16), регионалната взаимоспомагателна кредитна земеделска каса Nord Midi-Pyrénées (жалбоподател по дело Т-134/16), регионалната взаимоспомагателна кредитна земеделска каса Charente-Maritime Deux-Sèvres (жалбоподател по дело Т-135/16) и регионалната взаимоспомагателна кредитна земеделска каса Brie Picardie (жалбоподател по дело Т-136/16),

централният орган на *Crédit agricole* иска от *Autorité de contrôle prudentiel et de résolution* (Орган за пруденциален надзор и оздравяване, АСРР) да одобри посочването на М. В., М. С., М. Т. и М. W. като председатели на управителните съвети и „фактически управители“ на жалбоподателите.

- 4 Според член 93 от Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (Рамков регламент за ЕНМ) (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1) АСРР уведомява за тези искания ЕЦБ. На 8 юни 2015 г. всички необходими документи са получени от ЕЦБ.
- 5 На 31 август 2015 г. ЕЦБ уведомява всеки от жалбоподателите и централния орган на *Crédit agricole* за намерението си да не одобри посочването на М. В., М. С., М. Т. и М. W. като „фактически управители“ на жалбоподателите, като им предоставя възможността да представят становищата си съгласно член 31 от Рамковия регламент за ЕНМ.
- 6 На 30 септември 2015 г. централният орган на *Crédit agricole* иска от ЕЦБ да спре процедурата, тъй като намерението на ЕЦБ да не одобри М. В., М. С., М. Т. и М. W. се основава на становище 2014-P-07 на АСРР „относно посочването „фактически управители“ по смисъла на член L. 511-13 и на член L. 532-2, параграф 4 от [СМФ]“ (наричано по-нататък „становище 2014-P-07 на АСРР“), чиято законосъобразност е оспорена пред *Conseil d'État* (Държавен съвет, Франция).
- 7 С четири решения от 7 октомври 2015 г. ЕЦБ, на първо място, отказва да уважи за всеки от жалбоподателите искането за спиране на процедурата, тъй като решенията, които трябва да приеме, нямат за правно основание становище 2014-P-07 на АСРР. На второ място, тя одобрява посочването на М. В., М. С., М. Т. и М. W. като председатели на управителния съвет на всеки от жалбоподателите. На трето място, ЕЦБ се противопоставя на това М. В., М. С., М. Т. и М. W. да изпълняват едновременно с това функцията на „фактически управител“ на всеки от жалбоподателите.
- 8 За да обоснове тези откази, ЕЦБ посочва, че Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338 и поправки в ОВ L 208, 2013 г., стр. 73 и ОВ L 20, 2017 г., стр. 1) съдържа разпоредби за доброто управление на кредитните институции, сред които е член 88, параграф 1, буква д), който по принцип забранява на председателя на ръководния орган в рамките на надзорната му функция на кредитна институция да упражнява едновременно функцията на главен изпълнителен директор в същата институция. ЕЦБ подчертава, че целта на тази забрана, описана в съображение 57 от Директива 2013/36, е да се осигури конструктивно оспорване на стратегията на институцията от членовете на ръководния орган, които нямат изпълнителни функции. Освен това ЕЦБ подчертава, че съгласно член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 е длъжна да приложи член L. 511-58 от СМФ, който транспонира член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36. ЕЦБ припомня, че този член по принцип не допуска председателството на управителния съвет или на всеки друг орган, упражняващ равностойни надзорни функции, на кредитна институция или на финансово дружество, да се упражнява от главния изпълнителен директор или от лице, упражняващо равностойни ръководни функции. ЕЦБ посочва също, че съображение 54 от тази директива позволява на държавите членки да въведат допълнителни принципи и стандарти за корпоративно управление наред с изискваните в директивата.

- 9 ЕЦБ отбелязва, че от член L. 511-52-IV от СМФ следва, че функциите, позволяващи на дадено лице да бъде одобрено за „фактически управител“ по смисъла на член L. 511-13 от СМФ, са тези на главен изпълнителен директор, на заместник главен изпълнителен директор, на член на съвета на директорите или на един-единствен изпълнителен директор. ЕЦБ се е позовала също на становище 2014-P-07 на АСРР, от което следва, че на председателя на ръководния орган в рамките на надзорната му функция, натоварен с управлението на работите на този орган, са поверени неизпълнителни надзорни функции и задачи, които са различни от тези на изпълнителните функции на главния изпълнителен директор според френското дружествено право.
- 10 От това ЕЦБ прави извода, че по принцип следва да се прави разграничение между упражняването на изпълнителните и неизпълнителните функции в рамките на ръководния орган. Ето защо ЕЦБ заключава, че поради факта на посочването им като председатели на управителните съвети и при липсата на искания за дерогация М. В., М. С., М. Т и М. W не могат да бъдат одобрени като „фактически управители“ на жалбоподателите.
- 11 На 6 ноември 2015 г. жалбоподателите искат да се преразгледа всяко от тези решения на основание член 24 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 7 от Решение 2014/360/ЕС на Европейската централна банка от 14 април 2014 година относно създаването на Административен съвет за преглед и установяването на оперативните му правила (ОВ L 175, 2014 г., стр. 47). На 10 декември 2015 г. се е състояло изслушване пред Административния съвет за преглед (наричан по-нататък „Съветът за преглед“).
- 12 На 17 декември 2015 г. Съветът за преглед излиза с общо становище по дела Т-133/16—Т-136/16, в което се потвърждава законосъобразността на решенията на ЕЦБ. Той подчертава, че в четири твърдения за нарушения жалбоподателите оспорват приравняването от страна на ЕЦБ на понятието „фактически управител“ с това за управител с изпълнителни функции. ЕЦБ отбелязва също, че според жалбоподателите посочването на председателя на управителния съвет като „фактически управител“, освен че е далеч от противоречие със забраната за съвместяването на надзорните и изпълнителните функции, позволява да се запази равновесие в управлението на кредитните институции чрез посочването на „фактически управител“, който не е подчинен на главния изпълнителен директор.
- 13 На първо място, Съветът за преглед приема, че от съвместния прочит на членове L. 511-13 и L. 511-52 от СМФ следва, че макар задачите на „фактическия управител“ да не са определени, тази функция е замислена като изпълнителен мандат, подобен на този на главния изпълнителен директор или на заместник главния изпълнителен директор, докато председателят на управителния съвет се смята за един от управителите, които нямат изпълнителни функции.
- 14 На второ място, Съветът за преглед се е позовал на принципа за несъвместяване на функциите между председателя на ръководния орган и главния изпълнителен директор, установен в член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36 и транспониран в член L. 511-58 от СМФ. Съветът за преглед прави извода, че това правило не допуска председателят на управителния съвет да упражнява изпълнителни функции, подобни на тези на главния изпълнителен директор.
- 15 На трето място, Съветът за преглед разглежда правомощията на председателя на управителния съвет на жалбоподателите. В отговор на довода им, изведен от факта, че loi n° 47-1175 du 10 septembre 1947 portant statut de la coopération (JORF от 11 септември 1947 г., стр. 9088, наричан по-нататък „закон от 10 септември 1947 за статута на кооперативите“) не предвижда различните функции в рамките на управителния съвет да бъдат разпределени, той приема, че следва да се направи разграничение между надзорните и изпълнителните функции, за да се гарантира спазването на правилото, посочено в член L. 511-58 от СМФ.

- 16 На четвърто място, Съветът за преглед е разгледал довода на жалбоподателите, изведен от факта, че посочването на председателя на управителния съвет като „фактически управител“ позволява да се приложи принципът на „втори поглед“, предвиден в член L. 511-13 от СМФ, по начин, който съответства в по-голяма степен на търсенето на равновесие в правомощията, отколкото посочването на „фактически управител“, прикрепен в йерархично отношение към главния изпълнителен директор. Той посочва, че е необходимо да се вземе предвид принципът за разделение на надзорните и изпълнителните функции, въведен с Директива 2013/36 и транспониран в член L. 511-58 от СМФ, подчертавайки съществената роля на надзорната функция в доброто управление на кредитната институция.
- 17 Съветът за преглед прави извода, че от съвместния прочит на членове L. 511-13, L. 511-52 и L. 511-58 от СМФ става ясно, че „фактическият управител“ упражнява изпълнителни функции, присъщи на главния изпълнителен директор или на лице, упражняващо равностойни функции, и че доколкото председателят на управителния съвет не може да упражнява подобни функции, той не може да бъде номиниран за „фактически управител“. Ето защо Съветът за преглед иска решенията от 7 октомври 2015 г. да бъдат заменени с решения с еднакво съдържание.
- 18 Така на 29 януари 2016 г. в съответствие с член 4, параграф 1, буква д) от Регламент № 1024/2013, с член 93 от Регламент № 468/2014 и с членове L. 511-13, L. 511-52, L. 511-58, L. 612-23-1 и R. 612-29-3 от СМФ, ЕЦБ приема решения ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/98, ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/100, ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/101 и ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/99 (наричани по-нататък заедно „обжалваните решения“), по силата на които съгласно член 24, параграф 7 от Регламент 1024/2013 решенията от 7 октомври 2015 г. се отменят и заменят, като същевременно запазват еднакво съдържание.
- 19 На 30 юни 2016 г. Conseil d'État постановява решение, в което потвърждава законосъобразността на становище 2014-P-07 на АСРР, давайки по този повод тълкуване на член L. 511-13, втора алинея и на член L. 511-58 от СМФ.

Производството и исканията на страните

- 20 На 29 март 2016 г. жалбоподателите подават настоящите жалби в секретариата на Общия съд.
- 21 С актове, подадени в секретариата на Общия съд на 4 юли 2016 г., Европейската комисия иска да встъпи в производството в подкрепа на исканията на ЕЦБ.
- 22 С решение от 1 август 2016 г. председателят на четвърти състав на Общия съд решава да съедини дела Т-133/16—Т-136/16 за целите на писмената фаза на производството, на евентуална устна фаза на производството и на съдебния акт, с който се слага край на производството. С решение от същия ден председателят на четвърти състав на Общия съд допуска встъпването на Комисията в подкрепа на исканията на ЕЦБ.
- 23 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен във втори състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.
- 24 По предложение на втори състав Общият съд решава на основание член 28 от Процедурния правилник на Общия съд да преразпредели делото на разширен състав.
- 25 По предложение на съдията докладчик Общият съд (втори разширен състав) решава да започне устната фаза на производството.

- 26 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 23 октомври 2017 г.
- 27 Жалбоподателите искат от Общия съд да отмени обжалваните решения.
- 28 ЕЦБ и Комисията искат от Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

- 29 В подкрепа на жалбата жалбоподателите изтъкват доводи, които могат да бъдат разглеждани като обединяващи четири основания, изведени, първото — от нарушение на член 13 от Директива 2013/36 и на член L. 511-13 от СМФ, второто — от нарушение на член L. 511-52-IV от СМФ, третото — от нарушение на член L. 511-13 и на членове 13 и 88 от Директива 2013/36, четвъртото, предявено при условията на евентуалност — от нарушение на член L. 511-58 от СМФ.
- 30 Според ЕЦБ и четирите основания трябва да се отхвърлят като неоснователни. Според Комисията първите три основания трябва да се отхвърлят като неотнормирани, а четвъртото — като неоснователно. При условията на евентуалност, Комисията твърди, че първите три основания трябва да се отхвърлят като неоснователни.
- 31 Следва да се посочи, че в рамките на първото основание жалбоподателите твърдят, че като приравнява понятието за фактическо управление с това за висше ръководство, ЕЦБ е променила смисъла на член L. 511-13 от СМФ и на член 13 от Директива 2013/36. С второто основание те упрекуват ЕЦБ, че е допуснала грешка при прилагане на правото, като е заключила въз основа на член L. 511-52-IV от СМФ, че единствено функциите на главен изпълнителен директор, на заместник главен изпълнителен директор, на член на съвета на директорите или на един-единствен изпълнителен директор могат да бъдат одобрени като „фактически управител“. С третото основание те поддържат, че правилото за несъвместяване на функциите между председателя на управителния съвет и главния изпълнителен директор не означава да се сведе понятието за „фактическо управление“ до упражняването единствено на изпълнителните функции. Колкото до четвъртото основание, то е предявено при условията на евентуалност, в случай че Общият съд приеме, че само членовете на ръководния орган, разполагащи с изпълнителни функции, могат да бъдат квалифицирани като „фактически управители“. Във връзка с него жалбоподателите поддържат, че ЕЦБ е допуснала грешка при тълкуването на член L. 511-58 от СМФ, тъй като тази разпоредба не е пречка председателят на управителния съвет да упражнява каквато и да е изпълнителна функция, а само функцията на главен изпълнителен директор.
- 32 Следва да се отбележи, че първите три основания заедно се отнасят до предпочетеното от ЕЦБ тълкуване на понятието „фактически управител“ в обжалваните решения. Следователно те трябва да бъдат разгледани заедно.

По първите три основания, изведени от погрешно тълкуване от страна на ЕЦБ на понятието „фактически управител“

- 33 Както става ясно от точки 9 и 18 по-горе, в обжалваните решения ЕЦБ прави извода, че понятието „фактически управител“ на кредитна институция следва да се разбира като посочващо управителите, разполагащи с изпълнителни функции, каквито са главният изпълнителен директор, заместник главният изпълнителен директор, членовете на съвета на директорите или единственият изпълнителен директор. Освен това следва да се посочи, че като се позовава на понятието „фактически управител“ на кредитна институция, ЕЦБ е имала предвид препращане към „лица[та, които] действително управляват дейността на кредитната институция“, по смисъла на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 и към лицата, осигуряващи „фактическото управление на кредитната институция“ по смисъла на член L. 511-13, втора алинея от СМФ.
- 34 Всъщност според член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 „[к]омпетентните органи издават лиценз за започване на дейност като кредитна институция само когато поне две лица действително управляват дейността на кредитната институция заявител“. Според член L. 511-13, втора алинея от СМФ „[ф]актическото управление на дейността на кредитните институции, включително на клоновете на кредитните институции, посочени в раздел I от член L. 511-10, или на финансовите дружества се осигурява от поне две лица“.
- 35 Най-напред следва да се разгледа доводът на Комисията, изведен от твърдяната неотносимост на тези три основания. Поддържа се, че правилата, чието нарушение е изтъкнато от жалбоподателите, не са правното основание на отказа на ЕЦБ да одобри посочването на председателите на управителните съвети на жалбоподателите като „фактически управители“, като отказът се основава единствено на член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36 и на член L. 511-58 от СМФ, последният от който представлява транспонирането на първия във френското право.
- 36 В обжалваните решения ЕЦБ не приема, че председателите на управителните съвети изпълняват едновременно функцията на „фактически управител“. ЕЦБ смята, че посочването на председателите на управителните съвети на всеки от жалбоподателите като „фактически управители“ би нарушило принципа на несъвместяване на председателството на ръководния орган на кредитна институция в рамките на надзорната му функция с функцията на главен изпълнителен директор в същата институция, установен в член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36 и транспониран в член L. 511-58, първа алинея от СМФ, който уточнява, че „председателството на управителния съвет или на всеки друг орган, упражняващ равностойни надзорни функции, на кредитна институция или на финансово дружество не може да бъде упражнявано от главния изпълнителен директор или от лице, упражняващо равностойни ръководни функции“.
- 37 Налага се констатацията, че подобна логика задължително почива на постулата на ЕЦБ, изразяващ се в приравняване на фактическото управление на дейността на кредитна институция, предвидено в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 и в член L. 511-13 от СМФ, на упражняването на изпълнителните функции в рамките на институцията.
- 38 Това приравняване е посочено освен това изрично в обжалваните решения, в които ЕЦБ подчертава, че „раздел IV от член L. 511-52 [от СМФ] описва функциите, позволяващи на номинираното лице да бъде одобрено като фактически управител, както следва: [...] функциите на главен изпълнителен директор, на заместник главен изпълнителен директор, на член на съвета на директорите, на един-единствен изпълнителен директор“. Освен това то следва от препращането на ЕЦБ в обжалваните решения към становище 2014-P-07 на АСРР, за да се подчертае, че „на председателя на ръководния орган в рамките на надзорната му функция,

натоварен с управлението на работите на този орган, са поверени неизпълнителни надзорни функции и задачи, които са различни от тези на изпълнителните функции на главния изпълнителен директор според френското дружествено право“.

- 39 Следователно, доколкото обжалваните решения се основават на постулата на ЕЦБ, състоящ се в приравняване на фактическото управление на дейността на кредитна институция на упражняването на изпълнителните функции в рамките на институцията, и доколкото с първите три основания жалбоподателите оспорват основателността на този постулат, тези три основания не могат да бъдат неотносими, както твърди Комисията. Всъщност в хипотезата, в която основанията се окажат основателни, не може да се изключи, че това ще има последици относно законосъобразността на обжалваните решения.
- 40 Следователно доводът на Комисията, че първите три основания са неотносими, трябва да се отхвърли.
- 41 В рамките на първото основание, изведено от нарушение на член 13 от Директива 2013/36 и на член L. 511-13 от СМФ, жалбоподателите изтъкват, че като приравнява понятието „фактическо управление“ на това за „висше ръководство“ ЕЦБ е променила смисъла на тези две разпоредби. В това отношение те отбелязват по-специално, че използването на израза „лица[, които] действително управляват дейността“, в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 не препраща към определението за „висше ръководство“ в член 3, параграф 1, точка 9 от същата директива, от което правят извод, че „фактическият управител“ не е задължително член на висшето ръководство. Думата „действително“ следва да се разбира в буквалния ѝ смисъл, а именно като означаваща това, което е „реално“ или това, което „съществува фактически, реално“. Освен това според жалбоподателите член 3, параграф 1, точка 9 от Директива 2013/36 не е пречка националното право да предвиди възможността лица, упражняващи надзорна функция, да разполагат и с изпълнителни функции, а също така не означава, че само членовете на висшето ръководство могат да бъдат квалифицирани като „фактически управители“ или че те трябва да бъдат натоварени с текущото управление на кредитната институция. Освен това понятието „фактически управител“ според жалбоподателите препраща към управлението на дадена кредитна институция, което има двойно измерение, а именно надзорна функция и изпълнителна функция. Те смятат също, че ЕЦБ погрешно извежда от други разпоредби на СМФ, че единствено управителите, разполагащи с изпълнителни правомощия, могат да бъдат квалифицирани като фактически. Накрая жалбоподателите поддържат, че решението на Conseil d'État от 30 юни 2016 г. не може да бъде надлежно посочено, за да се обоснове отказът да се посочат председателите им на управителния съвет като „фактически управители“, тъй като въпросното решение почива върху погрешен прочит на статута им на кооперативна банка.
- 42 В рамките на второто основание, изведено от нарушение на член L. 511-52-IV от СМФ, жалбоподателите упрекуват ЕЦБ, че е допуснала грешка при прилагане на правото, извеждайки от тази разпоредба, че единствено функциите на главен изпълнителен директор, на заместник главен изпълнителен директор, на член на съвета на директорите или на един-единствен изпълнителен директор позволяват да се получи одобрение като „фактически управител“. Жалбоподателите припомнят, че предметът на член L. 511-52-IV от СМФ не е да се опишат функциите, позволяващи да бъде посочен „фактически управител“, а единствено да се установят правила, ограничаващи съвместяването на мандати, за да се гарантира, че управителите отделят достатъчно време за изпълнение на функциите си. Подчиняването на „фактическите управители“ на същия режим като този на управителите, които имат изпълнителни функции, според жалбоподателите не означава приравняването им, тъй като дадено понятие не се определя чрез правния си режим. Те добавят също, че специфичните задачи, поверени по силата на СМФ на „фактическите управители“, обосновават защо те са подчинени на по-строги правила за несъвместяване от приложимите към други членове на ръководния орган, упражняващи неизпълнителни функции. Накрая, жалбоподателите смятат, че ЕЦБ неправилно се е позовала

на член L. 511-52-IV от СМФ, за да определи функциите, които се обхващат от забраната за съвместяване, установена в член L. 511-58 от СМФ, тъй като режимите на несъвместимост, посочени в тези разпоредби, преследват различни цели.

- 43 В рамките на третото основание, изведено от нарушение на член L. 511-13 от СМФ и на членове 13 и 88 от Директива 2013/36, по същество жалбоподателите поддържат, че правилото за несъвместяване на функциите на председател на управителния съвет и на главен изпълнителен директор не означава да се сведе понятието за фактическо управление до упражняването единствено на изпълнителните функции. Така, при положение че ръководният орган е натоварен едновременно с надзорните и изпълнителните функции, според жалбоподателите е логично тези две категории от функции да бъдат представявани от двама „фактически управители“. Те твърдят, че подходът на ЕЦБ, доколкото той води до посочването като „фактически управители“, освен на главния изпълнителен директор и на изпълнителния директор или на заместник главния изпълнителен директор, има за резултат да постави под въпрос „принципа на втория поглед“ или „правилото на четири очи“, установени в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, при положение че „фактическият управител“ ще бъде в подчинено положение спрямо главния изпълнителен директор. Жалбоподателите повтарят, че констатацията за несъвместимост между функциите на председател на управителния съвет и на „фактическия управител“ се основава на погрешния постулат за приравняване на „фактическия управител“ на главния изпълнителен директор. Накрая, позоваването от страна на ЕЦБ на член L. 511-58, втора алинея от СМФ според жалбоподателите е ирелевантно, тъй като тази разпоредба се отнася изключително до клоновете на кредитна институция със седалище извън Европейския съюз, поради което представлява „режим на специфична несъвместимост“.
- 44 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва доводите на жалбоподателите.
- 45 С първите три основания по същество жалбоподателите поддържат, че ЕЦБ е допуснала грешки при прилагане на правото във връзка с тълкуването на понятието „фактически управител“, ограничавайки го до членовете на ръководството, които имат изпълнителни функции. По този начин те оспорват привилегированото от ЕЦБ тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 и на член L. 511-13, втора алинея от СМФ. В това отношение, ако жалбоподателите по-специално в рамките на второто и третото основание се позовават на други разпоредби от Директива 2013/36, от СМФ и на закона от 10 септември 1947 за статута на кооперативите, това е именно за да се оспори възприетото от ЕЦБ тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 или на член L. 511-13, втора алинея от СМФ.
- 46 Следва да се припомни, че обжалваното решение е прието въз основа по-специално на член 4, параграф 1, буква д) от Регламент № 1024/2013, според който „ЕЦБ е единственият орган, компетентен да извършва за целите на пруденциалния надзор следните задачи във връзка с всички кредитни институции, установени в участващите държави членки: [...] да гарантира спазване на актовете, посочени в член 4, параграф 3, първа алинея, с които се налагат изисквания на кредитните институции да разполагат с надеждни управленски правила, включително изисквания за съответствие и пригодност на лицата, отговарящи за управлението на кредитни институции, процеси за управление на риска, механизми за вътрешен контрол, политики и практики за възнагражденията и ефективни процеси за вътрешен анализ на адекватността на капитала, в т.ч. вътрешнорейтингови модели“.
- 47 Според член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 „за изпълнението на задачите, които са ѝ възложени по силата на настоящия регламент, и с цел да гарантира високи стандарти на надзор, ЕЦБ прилага цялото приложимо право на Съюза, а когато то се състои от директиви — националното законодателство за транспониране на тези директиви“.

- 48 Следователно според член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 ЕЦБ е длъжна да приложи не само член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, но и разпоредбата от националното право, която го транспонира, а именно член L. 511-13, втора алинея от СМФ.
- 49 Така член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 налага непременно Общият съд да прецени законосъобразността на обжалваните решения с оглед както на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, така и на член L. 511-13, втора алинея от СМФ.
- 50 Ето защо, за да се провери дали ЕЦБ е допуснала твърдените от жалбоподателите грешки при прилагане на правото, следва да се определи смисълът не само на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, но и този на член L. 511-13, втора алинея от СМФ.

По тълкуването на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36

- 51 Следва да се посочи, че изразът „лица[та, които] действително управляват дейността на кредитната институция“, е използван в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 и в член 3, параграф 1, точка 7 от същата директива, който дава определение на ръководен орган като „орган или органи, назначени в съответствие с националното право, които разполагат с правомощия да определят стратегията, целите и цялостната насока на институцията и които упражняват контрол и наблюдение над вземането на решения на управленско ниво, и включват и лицата, които осъществяват действителното управление на дейността на институцията“.
- 52 В Директива 2013/36 този израз се споменава само на тези две места. Така „лицата, които действително управляват дейността на кредитната институция“, не се споменават нито в определението за „контролна функция на ръководния орган“, посочено в член 3, параграф 1, точка 8 от Директива 2013/36, нито в определението за „висше ръководство“, посочено в член 3, параграф 1, точка 9 от същата директива.
- 53 Тъй като изразът „лицата, които действително управляват дейността на кредитната институция“, използван в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, не е определен в директивата, е необходимо да бъде разтълкуван.
- 54 Според постоянната съдебна практика при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейното съдържание, но и нейният контекст и целите, преследвани от правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решение от 7 юни 2005 г., VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика).
- 55 По-специално, след като буквалното и историческо тълкуване на даден регламент, и по-конкретно на една от неговите разпоредби, не позволява да се прецени точният му обхват, разглежданата правна уредба трябва да се тълкува въз основа както на целта ѝ, така и на общата ѝ структура (вж. в този смисъл решения от 31 март 1998 г., Франция и др./Комисия, C-68/94 и C-30/95, EU:C:1998:148, т. 168, и от 25 март 1999 г., Gencor/Комисия, T-102/96, EU:T:1999:65, т. 148).

– По буквалното и историческото тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36

- 56 На първо място, по отношение на буквалното тълкуване на израза „две лица[, които] действително управляват дейността на кредитната институция“ в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, следва да се посочи, че той се състои от три елемента: най-напред, позоваване на понятието за управление, „поне две лица управляват“, след това едно наречие квалифицира управлението, а именно „действително“, и накрая се посочва предметът на това управление „дейността на кредитната институция“.

- 57 По отношение, първо, на позоваването на понятието за управление, от него следва единствено че съответните лица трябва да „управляват“, поради което да са членове на ръководния орган, както той е определен в член 2, параграф 1, точка 7 от Директива 2013/36, което се потвърждава от текста на тази последна разпоредба, в която изрично е посочено присъствието в рамките на ръководния орган на лицата, които осъществяват действителното управление на дейността на институцията.
- 58 Доколкото, както от съображение 56 от Директива 2013/36, според което „[п]од ръководен орган следва да се разбира орган, който има изпълнителни и контролни функции“, така и от текста на член 3, параграф 1, точка 7 следва, че ръководният орган включва всички управители, че те имат контролни или ръководни задачи, участието на лицата, които действително управляват дейността на кредитната институция, в ръководния орган само по себе си не позволява да се определи точният обхват на този израз.
- 59 По отношение, второ, на наречието „действително“, както става ясно от доводите на страните, то може да се разбира поне по два начина. От една страна, то може да се разбира като означаващо постоянност и действителност в дейността на управителите на кредитната институция, както поддържат жалбоподателите, в който случай е възможно то да включи дейността на управителите, които нямат изпълнителни функции, натоварени с надзорна функция. От друга страна, то може да се разбира като имащо предвид изпълнителното ръководство на кредитната институция, както твърди ЕЦБ, което по-скоро означава, че се отнася само до онези членове на ръководния орган, които участват във висшето ръководство, както е определено в член 3, параграф 1, точка 9 от Директива 2013/36.
- 60 По отношение, трето, на позоваването на предмета на действителното управление, а именно „дейността на кредитната институция“, се налага констатацията, че то по-скоро изглежда означава, че само членовете на ръководния орган, които са и членове на висшето ръководство, могат да се приемат за действително управляващи дадена кредитна институция.
- 61 Всъщност позоваването на „[действителното управление на] дейността на кредитната институция“ от концептуална гледна точка изглежда по-близо до „изпълнителните функции“ и до отговорността за „текущото управление“ на кредитната институция, посочени в член 3, параграф 1, точка 9 от Директива 2013/36 във връзка с висшето ръководство, отколкото до „контрол[а] и наблюдение[то] по отношение на вземането на решения на управленско ниво“, с които член 3, параграф 1, точка 8 натоварва ръководния орган в рамките на контролната му функция.
- 62 По отношение, на второ място, на историческото тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, следва да се посочи, че ако условие за лиценз на кредитна институция, доближаващо се до това в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, е било поставено още в член 3, параграф 2 от Първа директива 77/780/ЕИО на Съвета от 12 декември 1977 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно предприемането и осъществяването на дейността на кредитни институции (ОВ L 322, 1977 г., стр. 30), текстът на това условие е изменен в Директива 2013/36.
- 63 Всъщност член 3, параграф 2 от Директива 77/780 налага „присъствието на поне две лица, които действително управляват насоката на дейността на кредитната институция“. Аналогично член 6, параграф 1 от Директива 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 март 2000 година относно предприемането и осъществяването на дейност на кредитни институции (ОВ L 126, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 3, стр. 198) и член 11, параграф 1 от Директива 2006/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година относно предприемането и осъществяването на дейност от кредитните

институции (преработена) (ОВ L177, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 9, стр. 3) налагат да „има поне две лица, които ефективно управляват нейната дейност“.

- 64 Налага се констатацията, че позоваването на „действителното [управление] на насоката на дейността на кредитната институция“ евентуално би могло да бъде разбрано като имащо предвид функция, присъща за ръководния орган в неговата цялост, който е компетентен да „определя[...] стратегията, целите и цялостната насока на институцията“ съгласно член 3, параграф 1, точка 7 от Директива 2013/36.
- 65 По отношение на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 поради причините, изложени в точки 60 и 61 по-горе, позоваването на „[действителното управление на] дейността на кредитната институция“ от концептуална гледна точка изглежда по-близо до „изпълнителните функции“ и до отговорността за „текущото управление“ на кредитната институция, посочени в член 3, параграф 1, точка 9 от Директива 2013/36 във връзка с висшето ръководство.
- 66 Така член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 еволюира от гледна точка на текста, преминавайки от препратка, която може да се приложи към всички членове на ръководния орган, към препратка, целяща да обозначи само членовете, участващи във висшето ръководство на институцията.
- 67 С оглед на изложеното по-горе следва да се заключи, че буквалното и историческото тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 по-скоро означават, че изразът „две лица[, които] действително управляват дейността на кредитната институция“ трябва да се разбира като препращащ към членовете на ръководния орган, които са част и от висшето ръководство на кредитната институция.
- 68 Тълкуванията обаче сами по себе си не позволяват да се определи със сигурност смисълът на израза, използван в член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, тъй като въпросната директива не създава никаква категорична връзка между принадлежността към висшето ръководство на кредитната институция и „[действителното управление на] дейността на кредитната институция“. Следователно, като се приложи съдебната практика, посочена в точка 55 по-горе, следва да се провери дали този извод се потвърждава от телеологическото и контекстуалното тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36.

– По телеологическото и контекстуалното тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36

- 69 Следва да се посочи, че Директива 2013/36 мълчи относно целта на член 13, параграф 1, тъй като нито едно съображение не е посветено на него. Освен това тази цел не може да се изведе от предходното законодателство.
- 70 Всъщност нито Директива 77/780, нито Директива 2000/12, нито Директива 2006/48 съдържат съображение, ясно формулиращо целта на условието за лиценз на кредитна институция, посочено в точка 62 по-горе.
- 71 В това отношение жалбоподателите поддържат, че член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 по примера на релевантните разпоредби от директиви 77/780, 2000/12 и 2006/48 преследва цел, свързана с доброто управление на кредитните институции, състояща се в създаването на принцип на „втория поглед“ или на „правилото на четири очи“, като се избягва съсредоточаването на правомощията в ръцете на едно-единствено лице, и че ефективността на

този принцип или на това правило означава, че освен главния изпълнителен директор има и друг „фактически управител“, който не му е подчинен, както е случаят с председателя на управителния съвет.

- 72 Безспорно задължителното присъствие на поне две лица, които действително управляват дейността на кредитна институция, би могло да се разбира като целящо не само да се позволи приемственост във фактическото управление на кредитна институция, като се избегне възможността то да бъде компрометирано, когато единственият управител е възпрепятстван, но и като целящо създаването на взаимен контрол между лицата, които действително управляват дейността на кредитната институция.
- 73 Следва обаче да се посочи, че що се отнася до управлението на кредитните институции, целите на Директива 2013/36 са ясно посочени в изложението на мотивите ѝ, а именно в съображения 53, 54 и 57.
- 74 Така в съображение 53 от Директива 2013/36 ясно е посочено, че „[с]лабостите в корпоративното управление в редица институции допринесоха за прекомерното и непредпазливо поемане на риск в банковия сектор, което доведе до несъстоятелност на отделни институции и до системни проблеми в държави членки и в целия свят[; т]върде общите разпоредби относно управлението на институциите и незадължителният характер на значителна част от рамката за корпоративно управление, основаваща се най-вече на доброволни кодекси за поведение, не улесниха в достатъчна степен ефективното прилагане на добрите практики за корпоративно управление от страна на институциите“. В това отношение в същото съображение законодателят подчертава, че „[в] някои случаи липсата на ефективен механизъм на взаимен контрол и възпиране в рамките на институциите доведе до липса на ефективно наблюдение и контрол върху вземането на управленски решения, което увеличи прилагането на краткосрочни и прекомерно рискови стратегии за управление“.
- 75 Освен това в съображение 54 от Директива 2013/36 е посочено, че „[з]а да се справят с потенциално пагубното въздействие на недобре изградените правила за корпоративно управление по отношение на разумното управление на риска, държавите членки следва да въведат принципи и стандарти за гарантиране на ефективен контрол от страна на ръководния орган“.
- 76 Накрая, в съображение 57 от Директива 2013/36 се уточнява, че „[р]олята на членовете на ръководния орган в рамките на една институция, които нямат изпълнителни функции, следва да включва конструктивно оспорване на стратегията на институцията, като по този начин се допринася за нейното развитие, внимателно следене на работата на управлението по отношение на постигането на поставените цели, уверяване, че финансовата информация е точна и че финансовият контрол и системите за управление на риска са стабилни и оправдани, внимателно следене на разработването и прилагането на политиката за възнагражденията на институцията и предоставяне на обективни мнения по отношение на ресурсите, назначенията и правилата на поведение“.
- 77 Следователно от прегледа на мотивите към Директива 2013/36 става ясно, че докато запазва мълчание по отношение на целите на правилото в член 13, параграф 1, тя ясно формулира преследваната от законодателя цел по отношение на правилата за доброто управление на кредитните институции. Тази цел се състои в ефективен контрол върху висшето ръководство от членовете на ръководния орган, които нямат изпълнителни функции, което означава уравнивяване на правомощията в рамките на ръководния орган.
- 78 Това се материализира в член 88 от Директива 2013/36, озаглавен „Правила за управлението“, който уточнява по-специално в параграф 1, букви г) и д) съответно, че „ръководният орган трябва да отговаря за упражняването на ефективен контрол върху висшето ръководство“ и че

„председателят на ръководния орган в рамките на контролната функция на институцията, не трябва да упражнява едновременно функциите на главен изпълнителен директор в същата институция, освен ако това не е обосновано от институцията и не е одобрено от компетентните органи“.

- 79 От това обезателно следва, че в структурата на Директива 2013/36 целта за доброто управление на кредитните институции — към която цел жалбоподателите се опитват да присъединят тълкуването си на член 13, параграф 1 от тази директива — преминава през търсенето на ефективен контрол върху висшето ръководство от членовете на ръководния орган, които нямат изпълнителни функции, което означава уравнищяване на правомощията в рамките на ръководния орган. Налага се обаче констатацията, че ефективността на подобен контрол би могла да бъде подкопана, ако евентуално председателят на ръководния орган в рамките на надзорната му функция, който едновременно с това не заема формално функцията на главен изпълнителен директор, би бил натоварен и с действителното управление на дейността на кредитната институция.
- 80 Следователно, ако както член 3, параграф 2 от Директива 77/780, така член 6, параграф 1 от Директива 2000/12 и член 11, параграф 1 от Директива 2006/48 могат евентуално да се схващат като разрешаващи съвместното посочване като „фактически управители“ на главния изпълнителен директор и на председателя на ръководния орган в рамките на надзорната му функция, за да се позволи „втори поглед“ в управлението на кредитната институция, подобно тълкуване не може да се възприеме спрямо Директива 2013/36, доколкото тя съдържа ясни правила за доброто управление на кредитните институции, които по принцип изключват председателят на ръководния орган в рамките на надзорната му функция да може едновременно с това да бъде натоварен с действителното управление на дейността на кредитната институция.
- 81 Този извод не може да се отмени от припомнянето в съображение 55 от Директива 2013/36, според което:
- „В държавите членки се използват различни структури за управление. В повечето случаи се използва едностепенна или двустепенна структура на корпоративното ръководство. Определенията, използвани в настоящата директива, са предназначени да обхванат всички съществуващи структури, без да се дава приоритет на която и да е конкретна структура. Определенията са чисто функционални и са предназначени за установяване на правила, имащи за цел да се постигне определен резултат, независимо от националното дружествено право, приложимо за дадена институция във всяка държава членка. Поради това определенията не следва да засягат общото разпределение на компетенциите съгласно националното дружествено право“.
- 82 Всъщност, противно на поддържаното от жалбоподателите, подобно тълкуване допуска наличието на едностепенна структура за управление на кредитна институция, при която ръководният орган разполага едновременно с изпълнителните и надзорните функции, а засяга единствено организацията на правомощията в рамките на въпросния ръководен орган.
- 83 С оглед на изложеното по-горе от буквалното, историческото, телеологическото и контекстуалното тълкуване на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 следва, че изразът „две лица[, които] действително управляват дейността на кредитната институция“ има предвид членовете на ръководния орган, които са и членове на висшето ръководство на ръководния орган.

По тълкуването на член L. 511-13, втора алинея от СМФ

- 84 Доколкото става въпрос за тълкуването на разпоредба на националното право, следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика обхватът на националните закони, подзаконови или административни разпоредби трябва да се прецени според даденото им от националните юрисдикции тълкуване (вж. решения от 27 юни 1996 г., Schmit, C-240/95, EU:C:1996:259, т. 14 и цитираната съдебна практика, и от 16 септември 2015 г., Комисия/Словакия, C-433/13, EU:C:2015:602, т. 81 и цитираната съдебна практика).
- 85 В това отношение следва да се посочи, че ЕЦБ и Комисията се позовават по-специално на тълкуването на член L. 511-13 от СМФ, дадено в посоченото по-горе в точка 19 решение на Conseil d'État от 30 юни 2016 г. Жалбоподателите са имали възможност да представят становищата си по това решение в становищата си по изявлението при встъпване на Комисията и в хода на съдебното заседание.
- 86 Освен това следва да се посочи, че решението е постановено след подадена жалба за превишаване на правомощия срещу становище 2014-P-07 на АСРР, в което този орган формулира своето тълкуване на понятието „фактически управител“ в смисъл, подобен на този на ЕЦБ, която от своя страна се позовава на становище 2014-P-07 на АСРР в обжалваните решения. Следователно решението на Conseil d'État от 30 юни 2016 г. е особено релевантно в случая.
- 87 От друга страна, следва да се посочи, че обстоятелството, че решението на Conseil d'État от 30 юни 2016 г. е постановено след обжалваните решения, не е пречка то да бъде взето предвид за целите на тълкуването на член L. 511-13 от СМФ, тъй като жалбоподателите са имали възможността да представят становищата си пред Общия съд (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 5 април 2017 г., EUIPO/Szajner, C-598/14 P, EU:C:2017:265, т. 44—46).
- 88 В съображение 7 от решението на Conseil d'État от 30 юни 2016 г. е уточнено следното:
- „[С]поред член L. 225-51 от [френския] търговски кодекс „[п]редседателят на управителния съвет организира и ръководи работите му, за което се отчита пред общото събрание. Той следи за доброто функциониране на органите на дружеството и гарантира по-специално, че управителите да са в състояние да изпълняват задачите си“. [... О]т тези разпоредби следва, че председателят на управителния съвет на кредитна институция, която е акционерно дружество, освен в случая, в който поема висшето ръководство на институцията, както позволява член L. 225-51-1 от същия кодекс и при условие че това е било разрешено при предпоставките, предвидени в член L. 511-58 от [СМФ], не може да се смята за осигуряващ действителното управление на кредитната институция по смисъла на член L. 511-13 от кодекса[. С]ледователно АСРР не е нарушил тези разпоредби, приемайки, че извън тази хипотеза председателят на управителния съвет на кредитна институция, която е акционерно дружество с управителен съвет, не може да бъде посочен за „фактически управител“ на институцията[. В] това отношение жалбоподателите не могат да се позоват надлежно на особеностите на кредитните институции, уредени по закона от 10 септември 1947 г. за статута на кооперативите, тъй като посочените по-горе разпоредби от търговския кодекс се прилагат спрямо тях независимо от свободата на сдружаване, която биха им предоставили разпоредбите на този закон, или независимо от член L. 512-31 от [СМФ]“.
- 89 Така в решението си от 30 юни 2016 г. Conseil d'État приема, че само ако председателят на управителния съвет на кредитна институция изрично е оправомощен да поеме висшето й ръководство, той може да бъде посочен като „фактически управител“ на въпросната институция по смисъла на член L. 511-13, втора алинея от СМФ.

- 90 От това следва, че ЕЦБ не е допуснала твърдените от жалбоподателите грешки при прилагане на правото, като приема, че понятието „фактически управител“ на кредитна институция следва да се разбира като посочващо управителите, които имат изпълнителни функции, каквито са главният изпълнителен директор, заместник главният изпълнителен директор, членовете на съвета на директорите или единственият генерален директор.
- 91 Всъщност както според член 13, параграф 1 от Директива 2013/36, така и според член L. 511-13, втора алинея от СМФ само членовете на ръководния орган, които са членове и на висшето ръководство на кредитната институция, могат да бъдат посочени като „лица, които действително управляват дейността на кредитната институция“, по смисъла на член 13, параграф 1 от Директива 2013/36 или като лица, които осигуряват „фактическото управление на кредитната институция“ по смисъла на член L. 511-13, втора алинея от СМФ.
- 92 Тъй като решението на Conseil d'État от 30 юни 2016 г. е достатъчно, за да се установи обхватът на правилата от националното право, които ЕЦБ трябва да приложи поради препратката в член 4, параграф 3 от Регламент № 1024/2013, а именно член L. 511-13, втора алинея от СМФ, представените от жалбоподателите доводи, целящи да поставят под въпрос основателността на това тълкуване, включително позоваването на други правила от националното право, трябва да бъдат изначално отхвърлени. Същото се отнася по-специално до свободата на сдружаване, от която жалбоподателите биха се ползвали според закона от 10 септември 1947 г. за статута на кооперациите, тъй като по този въпрос освен това Conseil d'État изрично се е произнесъл в съображение 7 от решението си от 30 юни 2016 г.
- 93 Следователно първите три основания на жалбоподателите трябва да се отхвърлят.

По четвъртото основание, повдигнато при условията на евентуалност и изведено от нарушение на член L. 511-58 от СМФ

- 94 Както бе посочено в точки 8 и 18 по-горе, в обжалваните решения ЕЦБ обосновава по-специално отказа си да одобри председателите на управителните съвети на жалбоподателите за техни „фактически управители“ с текста на член L. 511-58 от СМФ, който транспонира член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36. Тя се позовава също на обстоятелството, че съображение 54 от тази директива позволява на държавите членки да въведат допълнителни принципи и стандарти на управление наред с изискваните в директивата.
- 95 В рамките на четвъртото основание жалбоподателите твърдят, че ЕЦБ е допуснала грешка при тълкуването на член L. 511-58 от СМФ, тъй като тази разпоредба не е пречка председателят на управителния съвет да упражнява каквато и да е изпълнителна функция, а само функцията на главен изпълнителен директор. Жалбоподателите подчертават, че по френското право председателят на управителния съвет има действителни изпълнителни функции, които са различни от тези на главния изпълнителен директор. Те припомнят също, че организацията им е уредена в закона от 10 септември 1947 г. за статута на кооперациите, който се характеризира с голяма гъвкавост в организационно отношение, което им е позволило да определят твърде широко в уставите си правомощията, предоставени на управителния съвет и на председателя му. Освен това според жалбоподателите обхватът на прерогативите на председателя на управителния съвет, самостоятелни или делегирани от управителния съвет, е достатъчен, за да обоснове квалифицирането му като „фактически управител“, без при това да бъде приравнен на главен изпълнителен директор. От друга страна, като ограничава ролята на управителния съвет и на председателя му единствено до надзорните функции, ЕЦБ пренебрегва според жалбоподателите особеността на „монистичните“ управленски модели, при които управителният съвет участва както в надзорните функции, така и в изпълнителните, за разлика

от намерението на законодателя, посочено в съображение 55 от Директива 2013/36. Накрая те припомнят, че не са искали техният председател на управителния съвет да бъде посочен като главен изпълнителен директор, а като „фактически управител“.

- 96 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, оспорва доводите на жалбоподателите.
- 97 На първо място, по отношение на член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36 следва да се посочи, че той има ясен текст, доколкото не позволява „председателят на ръководния орган в рамките на контролната функция на институцията, [...] да упражнява едновременно функциите на главен изпълнителен директор в същата институция, освен ако това не е обосновано от институцията и не е одобрено от компетентните органи“.
- 98 На второ място, по отношение на член L. 511-58 от СМФ, който транспонира член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36, в него е уточнено, че „[п]редседателството на управителния съвет или на всеки друг орган, упражняващ равностойни надзорни функции, на кредитна институция или на финансово дружество не може да бъде упражнявано от главния изпълнителен директор или от лице, упражняващо равностойни ръководни функции“.
- 99 В това отношение следва да се посочи, че ако член L. 511-58 от СМФ има по-широк обхват от този на член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36, доколкото не допуска не само „главният изпълнителен директор“, но и „лице, упражняващо равностойни ръководни функции“, да председателства управителния съвет, докато член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36 посочва единствено главния изпълнителен директор, по-широкото приложно поле не поставя под въпрос съответствието му с въпросния член. Всъщност, както правилно подчертава ЕЦБ в обжалваните решения, съображение 54 от Директива 2013/36, чието съдържание бе припомнено в точка 75 по-горе, позволява на държавите членки да въведат принципи и стандарти за гарантиране на ефективен контрол от страна на ръководния орган. Освен това разширяването на забраната на принципа на съвместяване на функциите на председател на управителния съвет до „лице, упражняващо ръководни функции, равностойни“ на тази на главния изпълнителен директор, съответства на целите на Директива 2013/36, както са формулирани в точки 73—79 по-горе, а именно търсенето на ефективен контрол върху висшето ръководство от членовете на ръководния орган, които нямат изпълнителни функции, което означава уравнивяване на правомощията в рамките на ръководния орган.
- 100 Що се отнася до тълкуването на член L. 511-58 от СМФ, от съображение 7 от решението от 30 юни 2016 г., припомнено в точка 88 по-горе, става ясно, че Conseil d'État е приел, че тази разпоредба не допуска председателят на управителния съвет на кредитна институция да бъде посочен като „фактически управител“ на институцията освен в случая, в който е оправомощен да поеме висшето ѝ ръководство.
- 101 От тълкуването на член 88, параграф 1, буква д) от Директива 2013/36, дадено в точка 97 по-горе, обаче следва, че прилагайки член L. 511-58 от СМФ, ЕЦБ е приела решение, съответстващо на въпросния член 88, параграф 1, буква д). Следователно не е необходимо да се разглеждат доводите на жалбоподателите, целящи да поставят под въпрос основателността на тълкуването на член L. 511-58 от СМФ.
- 102 От това следва, че ЕЦБ не е допуснала грешка при прилагане на правото, като приема, че член L. 511-58 от СМФ не допуска посочването на председателите на управителните съвети на жалбоподателите като „фактически управители“.
- 103 Ето защо четвъртото основание трябва да се отхвърли, а оттук и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 104 По силата на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като в случая жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да понесат собствените си съдебни разноски и тези на ЕЦБ съгласно направените от нея искания.
- 105 По смисъла на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Ето защо Комисията трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбите.
- 2) Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence, Caisse régionale de crédit agricole mutuel Nord Midi-Pyrénées, Caisse régionale de crédit agricole mutuel Charente-Maritime Deux-Sèvres и Caisse régionale de crédit agricole mutuel Brie Picardie понасят собствените си съдебни разноски, както и тези на Европейската централна банка (ЕЦБ).
- 3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Prek

Buttigieg

Schalin

Berke

Costeira

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 април 2018 година.

Подписи